

K J S

King James bibeln på svenska
[Klagovisorna]

November 2022

Patrik Firat
www.NyaTestamentet.nu

Kapitel 1

1 Hur sitter staden *nu så* ensam, *hon som* var full med folk! *Hur* har hon *kunnat* bli som en änka! Hon *som* var stor bland nationerna, *och* furstinna bland provinserna, *hur* har hon *nu kunnat* bli skattskyldig!

2 Bittert gråter hon i natten, och hennes tårar *är* på hennes kinder: bland alla sina älskare har hon ingen till att trösta *henne*: alla hennes vänner har handlat svekfullt mot henne, de har *nu* blivit hennes fiender.

3 Judah har gått i fångenskap som följd av bedrävelse, och som följd av svår trældom: hon bor bland hedningarna, hon finner ingen vila: alla hennes förföljare hann upp henne mellan de trånga *platserna*.

4 Zions vägar sörjer, eftersom ingen kommer till högtiderna: alla hennes portar är öde: hennes präster suckar, hennes jungfrur är bedrövade, och hon *sörjer* i bitterhet.

5 Hennes motståndare är främst, hennes fiender blomstrar; ty HERREN har ansatt henne för hennes många överträdelsers skull: hennes barn har gått i fångenskap inför fienden.

6 Och ifrån dottern Zion har all hennes skönhet försvunnit: hennes furstar har blivit såsom hjortar *som* inte finner något bete, och de har farit, kraftlösa, inför förföljaren.

7 Jerusalem kom ihåg, i sin anfäktelses och sina eländens dagar,

alla sina behagliga ting som hon hade i forna dagar, när hennes folk föll i fiendens hand, och ingen hjälpte henne: motståndarna såg henne, *och* gjorde narr av hennes sabbater.

8 Jerusalem har syndat svårt; därför har hon flyttats bort: alla som ärade henne föraktar henne, eftersom de har sett hennes nakenhet: ja, hon suckar, och vänder bakåt.

9 Hennes smuts *är* på hennes *mantelflikar*; hon kommer inte ihåg sitt slut *i slutänden*; därför kom hon ner *på ett* förunderligt *vis*: hon hade ingen tröstare. O HERRE, se mitt elände: ty fienden har förhävt *sig*.

10 Motståndaren har sträckt sin hand över alla hennes behagliga ting: ty hon har sett *att* hedningarna gick in till hennes helgedom, vilka du befallde *att* de inte skulle träda in i din församling.

11 Allt hennes folk suckar, de söker efter bröd; de har gett sina behagliga ting för mat för att stilla själen: se, O HERRE, och begrunda; ty jag har blivit föraktlig.

12 *Betyder det* ingenting för er, alla ni som passerar förbi? Skåda, och se ifall det finns någon sorg lik min sorg, som verkställs mot mig, varmed HERREN har ansatt *mig* på hans rasande vredes dag.

13 Från ovan har han sänt eld in i mina ben, och den segrade mot dem: han har brett ut ett nät för mina fötter, han har vänt mig tillbaka: han har gjort mig ödelagd *och* utmattad hela dagen *lång*.

14 Mina överträdelsers ok är fastbundet av hans hand: de bands ihop, *och* har kommit upp på min nacke: han har fått min styrka att falla, Herren har överlämnat mig i *deras* händer, *från vilka* jag inte förmår att resa *mig*.

15 Herren har trampat ner alla mina mäktiga *män* mitt i mig: han har kallat samman ett uppbåd mot mig för att krossa mina unga män: Herren har trampat på jungfrun, dottern Judah, *såsom* i en vinpress. 16 För dessa *sakers* skull gråter jag; mitt öga, mitt öga rinner av vatten, eftersom den tröstaren som skulle avhjälpa min själ är fjärran från mig: mina barn är övergivna, eftersom fienden segrade.

17 Zion sträcker ut sina händer, *och det finns* ingen *där* till att trösta henne: HERREN har befallt om Jakob, *att* hans motståndare *skulle komma* runt omkring honom: Jerusalem är bland dem såsom en kvinna *som har* mens.

18 HERREN är rättfärdig; ty jag har gjort uppror mot hans bud: hör, jag ber er, allt folk, och se min sorg: mina jungfrur och mina unga män har gått i fångenskap.

19 Jag kallade efter mina älskare, *men* de bedrog mig: mina präster och mina äldste gav upp anden *inne* i staden, medan de sökte sin mat för att stilla sina själar.

20 Se, O HERRE; ty jag *är* i nöd: mitt inre är oroligt; mitt hjärta har vänt *sig* inuti mig; ty jag har trotsat *dig* svårt: utanför berövar svärdet,

hemma *är det* såsom döden.

21 De har hört att jag suckar: ingen *finns där* för att trösta mig: alla mina fiender har hört om mitt trubbel; de är glada *över* att du har gjort *det mot mig*: du kommer hämta den dagen *som* du har kallat på, och de skall bli som jag.

22 Låt all deras ondska komma inför dig; och gör mot dem, såsom du har gjort mot mig för alla mina överträdelsers skull: ty mina suckar *är* många, och mitt hjärta försmäktar.

Kapitel 2

1 Hur har *inte* Herren övertäckt dottern Zion med ett moln i sin ilska, *och* kastat Israels skönhet från himlen ner till jorden, och *han* kom inte ihåg sin fotapall på sin vredes dag!

2 Herren har uppslukat Jakobs alla boningar, och har inte visat medömkan: han har i sin vrede rivit ner dottern Judahs fästningar; han har störtat ner *dem* till marken: han har besudlat riket och dess furstar.

3 Han har i *sin* häftiga vrede huggit av hela Israels horn: han har dragit tillbaka sin högra hand från inför fienden, och han brann mot Jakob likt en flammande eld, *som* förtär runt omkring.

4 Han har spänt sin båge såsom en fiende: han stod med sin högra hand såsom en motståndare, och dräpte allt *som var* behagligt för ögat i

dottern Zions tabernakel: han utgöt sitt raseri såsom en eld.

5 Herren blev såsom en fiende: han har uppslukat Israel, han har uppslukat alla hennes palats: han har förstört hans fästningar, och har tillökat, i dottern Judah, sörjande och klagan.

6 Och han har våldsamt tagit bort sitt tabernakel, såsom *det var* en trädgård: han har förstört hans församlingsplatser: HERREN har fått högtiderna och sabbaterna att glömmas bort i Zion, och har i sin vredes ilska föraktat kungen och prästen.

7 Herren har förkastat sitt altare, han har avskytt sin helgedom, han har utlämnat murarna till hennes palats i fiendens hand; de har gjort ett väsen i HERRENS hus, såsom på en högtidsdag.

8 HERREN har ämnat att förstöra dottern Zions mur: han har spänt ut ett *mätsnöre*, han har inte dragit tillbaka sin hand från att förstöra: därför fick han fästningsvallen och muren att jämra sig; de försmäktar tillsammans.

9 Hennes portar har sjunkit ner i jorden; han har förstört och brutit sönder hennes bommar: hennes kung och hennes furstar *är* bland hedningarna: lagen *finns* inte *mer*; hennes profeter finner också ingen syn från HERREN.

10 Dottern Zions äldste sitter på marken, *och tiger*: de har kastat upp stoft på sina huvuden; de har omgjordat sig med säcktyg:

Jerusalems jungfru hänger ner sina huvuden mot marken.

11 Mina ögon förtärs av tårar, mitt inre är oroligt, min lever är utgjuten på marken, för dottern mitt folks fördärvs skull; eftersom barnen och spädbarnen *ligger* avsvimmade på stadens gator.

12 De säger till sina mödrar, *Var är säden och vinet?* När de svimmade av såsom de sårade på stadens gator, när deras själ göts ut i sina mödrars famn.

13 *Vad för* ting skall jag ta *upp* för att vittna för dig? *Vad för* ting skall jag likna dig vid, *O du* dotter Jerusalem? *Vad* skall jag jämföra dig med, att jag må trösta dig, *O du* jungfru dotter Zion? Ty din skada *är* stor som havet: vem kan hela dig?

14 Dina profeter har sett fåfängliga och dåraktiga ting åt dig: och de har inte blottat din missgärning, till att vända bort din fångenskap; utan har åt dig sett falska bördor och orsaker till förvisning.

15 Alla som passerar förbi klappar händerna åt dig; de väser och skakar sitt huvud åt dottern Jerusalem, *sägande, Är* detta den staden som *människor* kallar Skönhetens fullhet, Hela jordens fröjd?

16 Alla dina fiender har öppnat sin mun mot dig: de väser och gnisslar tänderna: de säger, Vi har slukat *henne*: detta *är* sannerligen den dagen som vi väntade på; *nu* har vi funnit *den*, vi har sett *den*.

17 HERREN har utfört *det* som han hade tänkt ut; han har uppfyllt sitt

ord som han hade befallt i forna dagar: han har omstörtat, och har inte visat medlidande: och han har vållat *din* fiende att glädja sig över dig, han har upphöjt dina motståndares horn.

18 Deras hjärta ropade till Herren, O dottern Zions mur, låt tårar rinna ner såsom en flod, dag och natt: ge dig ingen vila; låt inte din ögonsten höra upp.

19 Stå upp, ropa högt i natten: i början av nattväkterna, utgjut ditt hjärta såsom vatten inför Herrens ansikte: lyft upp dina händer mot honom för dina unga barns livs skull, som försmäktar av hunger i varje gathörn.

20 Se, O HERRE, och tänk på mot vilka du har gjort detta. Skall kvinnorna äta sin *egen* livsfrukt, och barn, en spann långa? Skall prästen och profeten dräpas *inne* i Herrens helgedom?

21 Den unge och den gamle ligger på marken på gatorna: mina jungfrur och mina unga män har fallit för svärdet; du har dräpt *dem* på din vredes dag; du har dödat, *och har* inte visat medlidande.

22 Såsom på en högtidsdag har du kallat på mina fasor runt omkring, så att ingen flydde undan eller blev kvar på HERRENS vredes dag: dem som jag har lindat in och uppfött har min fiende förgjort.

Kapitel 3

1 Jag *är* den mannen *som* har sett lidande av hans vredes käpp.

2 Han har lett mig, och fört *mig in i* mörker, men inte *till* ljus.

3 Han har sannerligen vänt sig emot mig; han vänder sin hand *emot mig* hela dagen *lång*.

4 Han har gjort mitt kött och min hud gammal; han har slagit sönder mina ben.

5 Han har byggt emot mig, och omringat *mig* med galla och möda.

6 Han har satt mig på mörka platser, såsom *de som är* döda sedan länge.

7 Han har spärrat in mig runtom, så att jag inte kan komma ut: han har gjort min kedja tung.

8 När jag också ropar och skriker, stänger han ute min bön.

9 Han har stängt mina vägar med huggen sten, han har gjort mina stigar krokiga.

10 Han *var* för mig *såsom* en lurpassande björn, *och såsom* ett lejon på *sina* hemliga platser.

11 Han har vänt bort mina vägar, och slitit mig i stycken: han har gjort mig ödelagd.

12 Han har spänt sin båge, och satt mig till en måltavla för pilen.

13 Han har fått sitt kogers pilar att gå in i mina njurar.

14 Jag blev till åtlöje för hela mitt folk; *och* deras visa hela dagen *lång*.

15 Han har fyllt mig med bitterhet, han har gjort mig drucken av malört.

16 Han har också krossat mina

tänder med grussten, han har täckt mig med aska.

17 Och du har fjärrat min själ fjärran från frid: jag glömde bort välgång.

18 Och jag sade, Min styrka och mitt hopp har förgåtts från HERREN:

19 Kommande ihåg mitt lidande och mitt elände, malörten och gallan.

20 Min själ håller *dem* fortfarande i minne, och blir ödmjukad inuti mig.

21 *Men* detta drar jag mig till minnes i mitt sinne, *och* därför har jag hopp.

22 *Det är på grund av* HERRENS förbarmanden att vi inte är förgjorda, eftersom hans förbarmanden inte fallerar.

23 *De är* nya varje morgon: stor *är* din trofasthet.

24 HERREN *är* min del, säger min själ; därför kommer jag hoppas till honom.

25 HERREN *är* god mot dem som väntar på honom, mot den själ *som* söker honom.

26 *Det är* gott att *en man* både skulle hoppas till och stilla vänta på HERRENS frälsning.

27 *Det är* gott för en man att han bär på oket i sin ungdom.

28 Han sitter ensam och tiger, eftersom han har lagt *det* på honom.

29 Han sätter sin mun i stoftet; kanhända *det fortfarande* må finnas hopp.

30 Han vänder *sin* kind åt honom som slår honom: han är helt fylld med smälek.

31 Ty Herren kommer inte avfärda för evigt:

32 Utan fastän han vållar bedrövelse, kommer han likväl visa medömkan i enlighet med sina många många förbarmanden.

33 Ty han plågar inte eller bedrövar människors barn villigt.

34 Så att krossa under sina fötter jordens alla fångar,

35 Så att vända bort en mans rätt inför den Högstes ansikte,

36 Så att kullkasta en man i hans sak, *det* godtar inte Herren.

37 Vem *är* han *som* säger, och det inträffar, *när* inte Herren befäller *det*?

38 Kommer inte *både* ont och gott från den Högstes mun?

39 Varför klagar en levande man, en man, över straffet för hans synder?

40 Låt oss undersöka och pröva våra vägar, och vända tillbaka till HERREN.

41 Låt oss, med *våra* händer, lyfta upp vårt hjärta till Gud i himlarna.

42 Vi har överträtt och har trotsat: du har inte förlåtit.

43 Du har övertäckt med vrede, och förföljt oss: du har dräpt, du har inte ömkat.

44 Du har övertäckt dig med ett moln, att *vår* bön inte skulle passera igenom.

45 Du har gjort oss *till att vara såsom* avskum och avfall mitt ibland folket.

46 Alla våra fiender har öppnat sina munnar mot oss.

47 Frukten och en snara har kommit över oss, förödelse och fördärv.

48 Mitt öga rinner med floder av

vatten över dottern mitt folks
fördärv.
49 Mitt öga droppar, och slutar inte,
det finns inget uppehåll,
50 Till dess *att* HERREN tittar ner,
och ser från himlen.
51 Mitt öga berörde mitt hjärta med
anledning av min stads alla döttrar.
52 Mina fiender jagade mig ivrigt,
såsom en fågel, utan sak.
53 De har huggit av mitt liv i hålan,
och kastat en sten över mig.
54 Vatten flödade över mitt huvud;
då sade jag, jag är avhuggen.
55 Jag åkallade ditt namn, O
HERRE, ur den djupa hålan.
56 Du har hört min röst: göm inte
ditt öra vid min andning, vid mitt
rop.
57 Du närmade dig på den dagen *då*
jag åkallade dig: du sade, Frukta
inte.
58 O Herre, du har pläderat för min
själs saker; du har återlöst mitt liv.
59 O HERRE, du har sett min orätt
som jag lider: döm du min sak.
60 Du har sett all deras hämnd *och*
alla deras anslag mot mig.
61 Du har hört deras smäleik, O
HERRE, *och* alla deras anslag mot
mig;
62 Deras läppar som reste sig upp
emot mig, och deras påhitt mot mig
hela dagen *lång*.
63 Se, deras sittande ner, och deras
stigande upp; *alltjämt är* jag deras
visa.
64 Ge tillbaka åt dem *deras* lön, O
HERRE, enligt deras händers verk.
65 Ge dem sorg till hjärtat, din

förbannelse åt dem.
66 Förfölj och förgör dem i vrede
ifrån under HERRENS himlar.

Kapitel 4

1 Hur har guldets blivit *så* matt! *Hur*
har det allra finaste guldets
förvandlats! Helgedomens stenar har
hållits ut i varje gathörn.
2 Zions ädla söner, jämförbara med
fint guld, hur *kan* de *nu* räknas som
lerkrukor, krukmakarhänders verk!
3 Även sjömonstren drar ut bröstet,
de ger di åt sina ungar: *men* mitt
folks dotter *har blivit* grym, såsom
vildmarkens strutsar.
4 Av törst fastnar dibarnets tunga vid
hans muns gom: de små barnen ber
om bröd, *och* ingen bryter *det* åt
dem.
5 De som *tidigare* åt kräsligt är *nu*
övergivna på gatorna: de som växte
upp i scharlakansrött kramar nu
dynghögar.
6 Ty straffet för dottern mitt folks
missgärning är större än straffet för
Sodoms synd, som omstörtades
liksom på ett ögonblick, och inga
händer stannade *kvar* på henne.
7 Hennes nazariter var renare än snö,
de var vitare än mjölk, de var mer
röda till kroppen än rubiner, deras
polering *var såsom* safir:
8 Deras anlete är svartare än kol; de
känns inte igen på gatorna: deras hud
klibbar fast sig vid deras ben; den är
förtorkad, den har blivit som en
träpinne.

9 *De som blir* dräpta av svärdet har det bättre än *de som blir* dräpta av hunger: ty dessa tynar bort, genomborrade av *bristen på* fältets frukter.

10 De ömsinta kvinnornas händer har kokat sina egna barn: de var deras mat under dottern mitt folks fördärv.

11 HERREN har fullbordat sitt raseri; han har utgjutit sin häftiga vrede, och har upptänt en eld i Zion, och den har uppslukat dess grundvalar.

12 Jordens kungar, och världens alla invånare, skulle inte ha trott att motståndaren och fienden skulle ha trätt in i Jerusalems portar.

13 För hennes profeters synders skull, *och för* hennes prästers missgärningars *skull*, som har spillt de rättfärdigas blod mitt i henne,

14 De har irrat omkring *såsom* blinda *män* på gatorna, de har besudlat sig med blod, så att människor inte kunde vidröra deras kläder.

15 De ropade till dem, Gå bort; oren; bort, bort, rör inte: när de flydde iväg och irrade omkring, sade de bland hedningarna, De skall inte vistas *där* något mer.

16 HERRENS vrede har splittrat dem; han kommer inte mer beakta dem; de respekterade inte prästernas personer, de visade ingen godhet mot de äldste.

17 Angående oss, försmäktade hittills våra ögon för vår fåfängliga hjälp: i vårt spanande har vi spanat

efter en nation *som* inte kunde rädda oss.

18 De jagar våra steg, så att vi inte kan gå på våra gator: vårt slut är nära, våra dagar är uppfyllda; ty vårt slut har kommit.

19 Våra förföljare är snabbare än himlens örnar: de jagade oss på bergen, de lurpassade för oss i vildmarken.

20 Våra näsborrars anda, HERRENS smorde, blev fångad i deras gropar, om vilken vi sade, Under hans skugga skall vi leva bland hedningarna.

21 Fröjda dig och var glad, O *du* dotter Edom, som bor i landet Uz; *men* bågaren skall också passera vidare till dig: du skall bli drucken, och skall blotta dig.

22 Straffet för din missgärning är över, O dotter Zion; han kommer inte mer leda bort dig i fångenskap: *men* din missgärning, O dotter Edom, kommer han hemsöka; han kommer blotta dina synder.

Kapitel 5

1 Kom ihåg, O HERRE, vad *som* har kommit över oss: tänk på *det*, och se till vår smälek.

2 Vår arvedel har gått över till främlingar, våra hus till utlänningar.

3 Vi är föräldralösa och faderlösa, våra mödrar *är* såsom änkor.

4 Vi har druckit vårt *eget* vatten för pengar; vår *egen* ved blir såld till oss.

5 Våra nackar *är* under förföljelse:
vi arbetar, *och* får ingen vila.
6 Vi har gett handen *åt* egyptierna,
och åt assyrierna, för att mättas med
bröd.
7 Våra fäder har syndat, *och finns*
inte *till*; och vi har burit deras
missgärningar.
8 Tjänare har härskat över oss: *och*
ingen *finns där* som undsätter *oss* ur
deras hand.
9 Med *fara för* våra liv hämtade vi
vårt bröd med anledning av
vildmarkens svärd.
10 Vår hud var svart som en ugn på
grund av den hemska hungersnöden.
11 De våldtog kvinnorna i Zion, *och*
jungfrurna i Judah städer.
12 Furstar har hängts upp av deras
hand: de äldres ansikten hedrades
inte.
13 De tog de unga männen till att
arbeta med att mala, och barnen föll
under vedbördor.

14 De äldste har upphört från porten,
de unga männen *har upphört* med
sin musik.
15 Glädjen i vårt hjärta har upphört;
vår dans har vänts till sorg.
16 Kronan har fallit *från* vårt huvud:
ve oss, att vi har syndat!
17 Därför är vårt hjärta svagt; *och*
för dessa *sakers* skull är våra ögon
fördunklade.
18 För Zions bergs skull, som är
ödelagt, *och* rävarna strövar omkring
på det.
19 Du, O HERRE, förblir för evigt;
din tron från generation till
generation.
20 Varför glömmar du bort oss för
evigt, *och* överger oss *under* så lång
tid?
21 Vänd du oss till dig, O HERRE,
och vi skall *då* bli vända; förnya våra
dagar såsom förut.
22 Men du har fullständigt avvisat
oss; du är mycket vred på oss.